

Téma: Svět bez soukromí. [REDACTED]

Co je to soukromí a jaký by byl svět bez něj? Co kdyby nikdo nevěděl, co to soukromí znamená nebo co to vlastně je? Co kdybyste ani netušili, že něco takového jako soukromí existuje? Nezní to děsivě? Nemá každý alespoň něco, co nechce, aby ostatní věděli? Myslím, že ano. Představte si doslova svět bez soukromí.....

Soukromí je osobní oblast jednotlivce nebo skupiny (například rodiny). V češtině zahrnuje schopnost či právo zadržovat informace o sobě, ale také hmotný a myšlenkový prostor subjektu. (wikipedie.com)

Budík zazvonil. Přejel jsem pohledem prázdné zdi svého pokoje a opět zavřel oči, než budík začal znovu zvonit. Vstal jsem se z postele a ospale došel pro oblečení, které leželo na židli.

Vyšel jsem z domu a rozběhl se k autobusové zastávce, jelikož jsem nestíhal. Doběhl jsem autobus jen tak tak a skrz lidi se prorval do jeho středu. Ve škole jsem byl akorát na čas. Když jsem dorazil do třídy, pět vteřin na to se zjevila ve dveřích učitelka a začala vykládat látku. Patnáct minut po začátku hodiny přišel do třídy Max. Učitelka se nasupeně zeptala, proč jde pozdě a Max jen odpověděl: „Byl jsem na odebrání DNA z podezření na trestný čin.“ Třídou zazněl šepot a učitelka třídu okřikla: „Ticho! A ty se běž posadit!“ ukázala na Maxe. Max beze slova došel do poslední lavice u dveří a vyndal si učebnici.

Zazvonil zvonek a začala přestávka, když v tom se okolo Maxe shromáždilo asi 10 lidí a začali se ho vyptávat na jeho dřívější oznámení. Vzdychl jsem a zahleděl jsem se z okna na zamračenou oblohu, mezitím ke mně přišel Albert a zašklebil se na mě: „Proč vzdycháš Xaviere?“ Úšklebek jsem mu vrátil a začali jsme se bavit, což mne překvapilo, jelikož jsme se nikdy moc nebavili. „Mimochodem Xaviere, ty si poslední dobou píšeš s Iris, že?“ „To je pravda. Jak to víš?“ zeptal jsem. „Včera jsem byl u Anny doma a přečetl si to v jejích zprávách s Iris“ usmál se. „Aha, tak proto! To to vysvětluje. Chceš si to přečíst?“ zazubil jsem se na něj. „Jasný!“ odpověděl vesele.

Když jsem se vrátil domů, našel jsem v pokoji sestru, jak si čte moje zprávy a směje se u toho. „Ach, zase“ pomyslel jsem si a obrátil oči v sloup. „Haha, ty někdy píšeš docela hlouposti, co?“ vydala ze sebe přiškrceně, smějící se. „To je od tebe fakt pěkný!“ odsekl jsem a vzal jí z rukou její mobil a také jsem se začal do jejích zpráv. „Ty nemáš co říkat, huso.“ řekl jsem sarkasticky. „Nebud' drzej, chlapče“ vrátila mi ironickou poznámku.

Při večeři se mě mamka ptala na Maxe: „On se zase do něčeho přimotal?“ „Hmm... nevím, neptal jsem se ho“ odvrátil jsem. Matka s povzdechem vzala talíře a naskládala je do myčky a já mlčky odešel do svého pokoje. S Maxem jsme se přestali bavit od základní školy. Nejdříve jsme si velmi dobře rozuměli, ale najednou každého začalo zajímat něco jiného, až jsme se přestali bavit úplně. Šli jsme na stejnou střední školu, ale z Maxe byl delikvent a já měl své vlastní kamarády. Ale všiml jsem si, že o sobě poslední dobou moc nemluvil nebo mu bylo nepříjemné mluvit? Nevím proč, neumím to popsát – choval se zvláštěně...

Ten večer se mi zdál zvláštní sen o dívce v rudých šatech. Někdo říkala, ale budík zazvonil a já musel do školy. Celý den probíhal stejně jako předchozí a ten před ním a ten před ním... jako vždy.

Po škole se u mne zastavil Albert, aby si mohl přečíst mé zprávy s Iris. Dal jsem mu přečíst, ale v polovině se zděšeně koukl na hodiny a řekl: „Hele chlape, dočtu si to jindy, už musím běžet.“ „Jasně, doučování?“ „Ne, to ne, ale teďhle měsíc jsme úplně na mizině. Ani elektřinu nemáme zaplacenou, tak musím na brigádu.“ Nodil po mně úšklebkem a uháněl po schodech dolů. Po Albertově odchodu, jsem se připravil do školy a šel spát.

Znovu se mi zdálo o dívce v rudých šatech, však tentokrát byl sen o mnoho živější, skoro jako by to ani nebyl sen, ale skutečnost. Dívka říkala něco o jakémsi soukromí. „S-soukromí?“ zopakoval jsem nejistě a nechápavě na ní zíral. Dívka se pousmála a odpověděla „Přesně tak. Soukromí. Zajímá tě to?“ „Neznatelně jsem kývl hlavou.“ Mohl jsem perfektně reagovat na dívku a pomyslel jsem si, jestli to není to, co se nazývá Lucidní snění. Dívka vypadala, jako kdyby věděla úplně přesně, na co myslím. Ale i přesto pokračovala mluvit o nějakém „soukromí“. „Soukromí je osobní oblast jednotlivce nebo skupiny (například rodiny) a zahrnuje schopnost či právo zadržovat informace o sobě.“ Ač jsem tomu moc nerozuměl, tak mi to nepřišlo jako nějaký výmysl.

Sen skončil a já si prudce sedl na posteli, celý zpoceny. Připadal jsem si jinak. Ta stará známá cesta do školy byla stejná, ale přesto úplně jiná, všichni se chovali stejně, ale při tom podivně. Přemýšlel jsem, až jsem neslyšel jak na mě Albert mluví. „Xaviere! Posloucháš mě sakra?“ zvýšil hlas Albert. „Cože? Jasně, jasně. Poslouchám.“ Vykulil jsem na něj oči. „Dobře, tak dáš mi tedy dočíst zbytek těch zpráv?“ zeptal se natěšeně. „Oh, promiň. Zapomněl... zapomněl jsem si mobil doma“ řekl jsem rozpačitě a zastrčil telefon hloub do kapsy. „Aha, nevadí, tak jindy.“ Úsmál se Albert a já mu úsměv pokřiveně opětoval. Max se na mě zadíval a já urychleně uhnul pohledem.

Doma sestra znovu seděla u mého počítače a smála se. Dostal jsem takový vztek, ale vůbec jsem nevěděl z čeho. Vždyť to bylo normální... nebo ne? Zařval jsem na ni, ať si hledí svého a laskavě odejde. Zeptala se mne, jestli jsem normální a nabručeně bouchla dveřmi. Nechápal jsem to.

Šeptem jsem oznámil matce, že se jdu projít a vyběhl z domu. Večerní vzduch mi chladil horké tváře a od úst se mi tvořila pára. Všechno mi přišlo jako nesmysl, ale konečně jsem byl za celý den v klidu. Jak jsem se procházel po sousedství, viděl jsem v dálce siluetu, která se pomalu blížila. Byl to Max. „C-c-co je?“ vykoktal jsem. Max mne propíchl svými chladnými očima a zeptal se „Ty to víš, že?“ „Vím, co?“ zeptal jsem se nechápavě. Stačilo, aby zašeptal jen jediné slovo a já byl zpět v kruté realitě. „Soukromí.“